

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Hany Burešové a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobců **a) J.M., b) O.M.**, oba bytem L. XX, Ch., oba zast. JUDr. Josefem Mejstříkem, advokátem se sídlem Boleslavská 139, Nymburk, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti: 1. Mgr. M.P., 2. I.P., oba bytem L. XX, Ch., oba zast. JUDr. Janem Vodičkou, advokátem se sídlem Valdštejnská 381/6, Liberec II, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2010, č.j. OD 46/2010-2/280.9/Ap KULK 3021/2010,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15.1.2010, č.j. OD 46/2010-2/280.9/Ap KULK 3021/2010, a rozhodnutí Obecního úřadu Mníšek ze dne 20.11.2009, č.j. OUMN/722/2009, se pro vady řízení z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 11.320,- Kč k rukám JUDr. Josefa Mejstříka, advokáta se sídlem Boleslavská 139, Nymburk, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se domáhali žalobou podanou v zákonné lhůtě zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2010, č.j. OD 46/2010-2/280.9/Ap KULK 3021/2010, kterým bylo k odvolání žalobců změněno rozhodnutí Obecního úřadu Mníšek (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 20.11.2009, č.j. OUMN/722/2009. Prvostupňovým rozhodnutím silniční správní úřad vyslovil, že stavba příjezdové cesty na pozemku p.č. 1262/2, 1276/22, 1276/27 a 1826/1, to vše v k.ú. Mníšek u Liberce (dále budou pozemku uváděny bez označení k.ú., kterým je vždy k.ú. Mníšek u Liberce), je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Rozhodnutím žalovaného byl změněn výrok tohoto rozhodnutí tak, že podle § 7 odst. 2

zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) účelová pozemní komunikace na pozemcích p.č. 1262/2, 1276/22, 1276/27 a 1862/1 se nenachází v uzavřeném prostoru.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že cesta, o jejíž povaze je mezi žalobci a osobami zúčastněnými na řízení spor, není účelovou pozemní komunikací v uzavřeném prostoru. Z toho vyplývá, že vztah vlastníka účelové komunikace s ostatními uživateli komunikace není vztahem občanskoprávním, ale je upraven zákonem o pozemních komunikacích. To znamená, že vlastník takové komunikace ji nesmí svévolně uzavřít a je povinen umožnit její obecné užívání v souladu s § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Z tohoto hlediska nemůže pak být užívání účelové komunikace ostatními uživateli chápáno jako omezení vlastnického práva. Dále žalovaný konstatoval, že se jedná o přístupovou komunikaci k nemovitostem čp. XX ve vlastnictví žalobců a čp. XX ve vlastnictví osob na řízení zúčastněných. Podle žalovaného se silniční správní úřad správně nezabýval otázkou jiného komunikačního spojení s domem čp. XX, protože tato otázka není rozhodná pro určení, zda se jedná z hlediska komunikace o uzavřený prostor.

Žalobci v žalobě namítli, že výrok napadeného rozhodnutí určuje, že se jedná o účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný ale v předchozím rozhodnutí ze dne 16.9.2009, č.j. OD 959/2009-4/280.9/Ap, ohledně téže věci (kde bylo řízení zastaveno) uvedl, že pokud se jedná o veřejnost či neveřejnost účelové komunikace, je třeba vycházet již ze samotné žádosti o vydání stavebního povolení na předmětnou komunikaci a v případě, že stavební povolení vydává obecný stavební úřad, jedná se o neveřejnou komunikaci (v případě zvláštního stavebního úřadu o veřejnou komunikaci). Vzhledem k tomu, že stavební povolení vydal obecný stavební úřad, pak je daná cesta komunikací v uzavřeném prostoru a je neveřejná. Odůvodnění napadeného rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9.2009 se tak ocitají v rozporu. Napadené rozhodnutí žalobci považují za nezákonné a nepřipustně omezující jejich vlastnická práva. Manželé Petráskovi (osoby na řízení zúčastněné) mohou situaci řešit tím, že si vybudují svou vlastní cestu k přístupu ke svému domu. Zákon o pozemních komunikacích nemá v § 7 na mysli příjezdovou cestu vlastníka nemovitosti, kterou má zájem užívat vlastník sousední nemovitosti. Vzhledem k povaze této cesty jako příjezdové podle § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, nikoli jako účelové komunikace, spadají vztahy obou vlastníků do oblasti občanského práva. Z uvedených důvodů žalobci navrhovali zrušení správních rozhodnutí vydaných v obou stupních a požadovali náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Daná komunikace je účelovou komunikací, protože nesplňuje znaky komunikace v uzavřeném prostoru, jak ji definuje § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Vzhledem k již existující účelové komunikaci, která slouží ke spojení nemovitostí žalobců i osob zúčastněných na řízení, by vybudování další přístupové cesty bylo nadbytečné. Silniční správní úřad na základě žádosti řešil, zda z hlediska komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt. To, zda se jedná o připojení účelové komunikace na silnici 1. třídy neřešil, neboť to nepodléhá povolení silničního správního úřadu, jedná se o soukromoprávní ujednání mezi vlastníkem účelové komunikace a vlastníkem nemovitosti či komunikace. Ve věci podal písemné stanovisko i prvoinstanční správní orgán, ve kterém uvedl, že komunikace zajišťuje napojení nemovitostí žalobců a osob zúčastněných

na hlavní silnici, tedy zajišťuje nutnou komunikační potřebu. Do doby vzniku problematické situace tuto komunikaci užívali vlastníci obou těchto nemovitostí bez jakýchkoliv problémů. Jedná se o veřejně přístupnou komunikaci a tato komunikace se nenachází v uzavřeném prostoru či objektu.

K žalobě podali písemné vyjádření manželé Petráskovi jako osoby zúčastněné na řízení, kteří uvedli, že dle kolaudačního rozhodnutí vydaného Městským úřadem v Chrástavě č.j. 2827/941/98 má být přístup k jejich domu čp. 356 zajištěn po cestě vedoucí po pozemku žalobců p.č. 1262/2. Dále poukázali na vyjádření AOPK č.j. S1811/JH/07-1811 ze dne 11.7.2007, dle kterého z hlediska ochrany přírody a krajiny je zcela nevhodné budování další cesty, když byly oba domy povolovány oba současně a pro oba objekty byla odsouhlasena jedna přístupová komunikace. Dále uvedli, že jejich právních předchůdci přispěli finančním podílem 1/2 na zbudování této pozemní komunikace a smlouvou bylo mezi žalobci a právními předchůdci ošetřeno užívání této komunikace. Spor o cestu vyvrcholil tím, že žalobci nainstalovali na tuto pozemní komunikaci posuvnou bránu, která znemožňuje osobám zúčastněným na řízení přístup a příjezd k jejich domu. Ztotožnili se s posouzením žalovaného v tom směru, že předmětná komunikace není v uzavřeném prostoru nebo objektu ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Podle nich komunikace splňuje znaky účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích s tím, že vlastník pozemku dal souhlas k jejímu užívání.

Ze správního spisu soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 29.9.2009 podali manželé Petráskovi návrh silničnímu správnímu úřadu, kterým se domáhali vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, kterým by bylo určeno, zda se v případě stavby příjezdové cesty na pozemku p.č. XX, XX, XX a XX jedná o uzavřený prostor nebo objekt.

Silniční správní úřad vydal dne 20.11.2009 rozhodnutí, ve kterém vyslovil, že stavba příjezdové cesty na pozemku p.č. XX, XX, XX a XX je veřejně přístupnou účelovou komunikací. V odůvodnění tohoto prvoinstančního rozhodnutí se uvádí, že stavba příjezdové komunikace zajišťuje příjezd k nemovitostem čp. XX ve vlastnictví žalobců a čp. XX ve vlastnictví osob na řízení zúčastněných, slouží tak pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí a ke spojení s ostatními pozemními komunikacemi podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tato komunikace se nenachází v uzavřeném prostoru nebo objektu a neslouží potřebě vlastníka uzavřeného prostoru nebo objektu ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, ve kterém uvedli, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo vydáno v rozporu se skutečným stavem, když jejich vlastnické právo je omezováno skrze institut účelové komunikace. Omezení vlastnického práva je přípustné jedině ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu. Pokud některá z těchto podmínek schází, pak je nezbytný souhlas vlastníka, tento ale nikdy nebyl dán. Dále žalobci vytkli silničnímu správnímu orgánu, že nezkoumal existenci nutné komunikační potřeby manželů P., tj. zda neexistují jiné možnosti, jak by si manželé P. mohli zajistit přístup ke svému domu.

K tomuto odvolání žalovaný změnil rozhodnutí silničního správního úřadu tak, že vyslovil, že podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích účelová pozemní komunikace na pozemcích p.č. 356 se nenachází v uzavřeném prostoru. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem silničního správního úřadu, uvedl, že správní orgán prvního stupně se zabýval všemi pro věc důležitými skutečnostmi a že mu nelze vytýkat, že se nezabýval alternativním řešením přístupu k domu P., protože tato otázka není pro určení, zda se pozemní komunikace nachází v uzavřeném prostoru nebo objektu, rozhodná. Žalovaný uzavřel, že se nejedná o účelovou pozemní komunikaci v uzavřeném prostoru a jako taková může být kýmkoliv bezplatně užívána.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. dospěl soud k závěru, že je zde důvod pro zrušení napadených rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

V souzeném případě silniční správní orgán a žalovaný rozhodovali podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích o tom, zda z hlediska komunikace na pozemcích p.č. XX jde o uzavřený prostor nebo objekt či nikoli. Na úvod soud považuje za nutné vyložit právní úpravu problematiky účelových komunikací. Daná problematika v této věci je upravena v § 7 zákona o pozemních komunikacích kde jsou stanovena kritéria pro posouzení, zda jde o účelovou pozemní komunikaci. V § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se stanoví, že *účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.* Podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je *účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.* Důsledek spojený s tím, že se jedná o účelovou pozemní komunikaci je stanoven v § 19 odst. 1 cit. zákona, dle kterého *v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny.* Z toho vyplývá, že účelové komunikace, jejichž vlastníkem je právnická nebo fyzická osoba (§ 9 odst. 1 cit. zákona), jsou veřejně přístupné a jejich vlastník je omezen právem obecného užívání takové komunikace, pokud se ovšem nejedná o účelovou komunikaci v uzavřeném prostoru nebo objektu ve smyslu § 7 odst. 2 cit. zákona, která veřejně přístupná není.

Vznik účelové komunikace není zákonem o pozemních komunikacích upraven, judikatura i doktrína dovodily, že ke vzniku účelové komunikace není třeba správního

rozhodnutí, ale je třeba, aby daná komunikace (případě část pozemku, který je jako dopravní cesta užíván) splnila zákonné znaky dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Musí se tedy jednat o dopravní cestu, určenou k užití silničními i jinými vozidly a chodci (tak je definována pozemní komunikace obecně v § 2 odst. zákona), která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Výkladem § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se v minulosti opakovaně zabýval jak Nejvyšší soud, Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud. V nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 ze dne 9.1.2008, www.nalus.cz, Ústavní soud vyložil, že vlastnické právo, patřící do kategorie základních práv a svobod jednotlivce, je možné omezit v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě veřejného zájmu, za náhradu, když míra a rozsah omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, kterým se omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva chybí, jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech je možné omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2008, č.j. 6 As 80/2006-105, www.nssoud.cz). K veřejně přístupným účelovým komunikacím Ústavní soud uvedl, že pokud v zákoně existuje veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, jakým je právě obecné užívání veřejně přístupných účelových komunikací, aniž by s tímto omezením zákon spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Zákon o pozemních komunikacích toto omezení nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. Jediný ústavně konformní výklad je proto ten, že s takovým omezením vlastnického práva musí vlastník příslušného pozemku souhlasit. Jako další podmínku ústavně konformního omezení vlastnického práva právem obecného užívání veřejně přístupné účelové komunikace Ústavní soud dovodil existenci nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby, tedy pokud lze dosáhnout zajištění komunikačního spojení nemovitostí, aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je dát třeba přednost těmto jiným způsobům. Z tohoto nálezu vychází také nedávná judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. rozsudek ze dne 16.3.2010, č.j. 5As 3/2009-83, www.nssoud.cz, který kladl důraz právě na splnění podmínky existence alternativní veřejně přístupné účelové komunikace stejné nebo srovnatelné kvality jako plnohodnotného komunikačního spojení, nebo rozsudek ze dne 22.12.2009, č.j. 1 As 76/2009-68, www.nssoud.cz, který se podrobně zabýval definicí veřejně přístupné účelové komunikace a jejího vzniku.

V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud vlastník souhlasil se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace. Obecní užívání pozemní komunikace nemůže být vyloučeno pozdějším jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právního nástupce. Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku, na kterém leží účelová komunikace. Tento závěr v obecné rovině ostatně akceptoval i Ústavní soud v již cit. nálezu ze dne 9.1.2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, ve kterém uvedl, že omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejného přístupu na tento pozemek je způsobilé přecházet z vlastníka na vlastníka a není třeba souhlasu nového vlastníka, pokud byl dán souhlas vlastníka předchozího. Z uvedeného lze vyvodit, že ani nový vlastník pozemku

tedy není oprávněn komunikace ze své vůle bez dalšího uzavřít. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*souhlas vlastníka nemusí být projeven výslovně, obvykle totiž půjde o souhlas vyjádřený konkludentně. Pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí tedy, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace.*“ „*Veřejnou cestou se pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním. Rovněž komunikace, u níž sice již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána odnepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, čj. 5 As 27/2009 - 66).*“ Z uvedeného vyplývá, že ve správním řízení, v němž příslušný silniční správní orgán posuzuje charakter pozemní komunikace jako veřejně přístupné účelové komunikace, musí učinit skutková zjištění nutná k závěru, zda vlastník posuzované komunikace, resp. pozemku užívaného jako dopravní cesta, či jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu lze přihlížet, souhlasil s takovýmto omezením svého vlastnického práva, a zda je v daném případě rovněž splněna podmínka komunikační nezbytnosti, jinými slovy podmínka neexistence jiné alternativy přístupu srovnatelné kvality.

V souzeném případě žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že vyslovil, že předmětná účelová komunikace se nenachází v uzavřeném prostoru. Takto formulovaným výrokem žalovaný v podstatě závazně určil, že se v případě dané komunikace jedná o účelovou komunikaci, a tedy veřejně přístupnou. Tomu také odpovídá i odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém pak žalovaný konstatoval, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, jak ostatně uvedl i silniční správní úřad. Soud má za to, že ale k tomuto závěru správní orgány dospěly na základě nedostatečně zjištěných skutkových okolností a nesprávného výkladu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nelze vykládat tak, že pokud se nejedná o uzavřený prostor nebo objekt (a soud zde nemá pochyb o tom, že komunikace se nenachází v uzavřeném prostoru nebo objektu, jak to měl zákonodárce na mysli v cit. ustanovení s odkazem na důvodovou zprávu), jedná se vždy automaticky o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Ze správního spisu přitom vyplývá, že právě otázka, zda se vůbec jedná o účelovou, a tedy veřejně přístupnou komunikaci, byla mezi účastníky správního řízení sporná. Takový výklad by byl výkladem *ad absurdum*, který by fakticky vedl k popření zkoumání podmínek nutných pro určení, zda určitá komunikace (či část pozemku užívaná jako komunikace) splňuje zákonné znaky účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích tak, jak o nich hovoří shora cit. doktrína a judikatura obecných i správních soudů a soudu Ústavního. Zaujatý výklad rovněž zcela pomíjí znění ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací, a v podstatě nutí vlastníka komunikace, kterou užívá ke spojení svých nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi k uzavření komunikace (oplocení), což by znamenalo navyšování jeho povinností a omezení při výkonu vlastnických práv s ohledem na čl. 11 odst. 1 a odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2009, čj. 4 As 76/2009-60, www.nssoud.cz).

Přitom k závěru, že komunikace na pozemních p.č. 1262/2, 1276/22, 1276/27 a 1862/1 je účelovou veřejně přístupnou komunikací, neměli v daném případě správní orgány dostatek podkladů. Silniční správní orgán a následně i žalovaný prohlásili spornou cestu za účelovou komunikaci s odkazem na skutečnost, že se jedná o nezbytné napojení k nemovitostem žalobců a osob zúčastněných, aniž by bylo zřetelné, na základě jakých skutečností a právních úvah k takovému určení dospěli. V odůvodněních svých rozhodnutí se vůbec nezabývali tím, zda jsou splněny podmínky pro závěr, že je cesta účelovou komunikací, tak jak vyplývá ze shora uvedeného. Tyto podmínky byly stanoveny především shora uvedenou judikaturou Ústavního soudu, který podal s ohledem na čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu) ústavně konformní výklad § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Správní orgány se vůbec nezabývaly splněním podmínky souhlasu vlastníka pozemku (nebo jeho právní předchůdce), po kterém cesta vede, k jejímu užívání třetím osobám, přitom právě žalobci se jako vlastníci pozemku p. č. XX a XX užívání komunikace brání. Rovněž splnění další podmínky, která musí být u účelové komunikace splněna, je nenahraditelná komunikační potřeba osob, které cestu užívají a nejsou jejími vlastníky. Musí být postaveno najisto, že tu pro tyto osoby není jiná možnost, jak by svou potřebu spojení se svou nemovitostí dosáhly. Přitom k závěru, že není možné uspokojit jejich komunikační potřebu jinak, nebude stačit stanovisko správního orgánu o nevhodnosti postavení další cesty, aniž by toto stanovisko bylo podloženo konkrétními a přesvědčivými důvody, musí jít o faktickou objektivní nemožnost a právě tu žalobci opět rozporovali. Soud dále považuje za nutné upozornit na to, že oba správní orgány předmětnou komunikaci označovali za přístupovou cestu k nemovitostem čp. 355 a 356, aniž by uvedli, na základě jakých podkladů k tomuto konstatování dospěli. Pokud tak učinili na podkladě správních rozhodnutí založených ve správním spise (oznámení o zahájení územního řízení ze dne 17. 2. 1998, č.j. 529/161/98, stavebního povolení ze dne 14. 5. 1998, č.j. 1405/462/98, kolaudačního rozhodnutí ze dne 4. 9. 2001, č.j. Výst:3910/810/2001-Ost-Kola, všechna vydaná Městským úřadem v Chrástavě), nevyložili, na základě čeho vyloučili, že se nejedná o přímé připojení nemovitostí na ostatní pozemní komunikace ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které není účelovou komunikací.

Z uvedeného vyplývá, že jak silniční správní úřad tak žalovaný byli před vydáním svých rozhodnutí povinni zkoumat splnění výše popsanych podmínek pro závěr o existenci účelové komunikace. Odůvodnění obou správních rozhodnutí se však omezuje pouze na zjištění, že cesta ve vlastnictví žalobců není v uzavřeném prostoru, a tudíž je veřejně přístupná. V tomto směru považuje krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto toto rozhodnutí zrušil v souladu s § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Protože se vytýkaná vada řízení týká také rozhodnutí prvostupňového, kdy rovněž silniční správní úřad vůbec neřešil splnění podmínek pro určení charakteru sporné komunikace jako veřejně přístupné, soud využil možnosti dle § 78 odst. 3 s.ř.s. a vyslovil zároveň i zrušení rozhodnutí silničního správního úřadu jako správního orgánu 1. stupně.

V dalším řízení, ve kterém jsou správní orgány vázány vysloveným právním názorem soudu v souladu s § 78 odst. 4, odst. 5 s.ř.s., bude jejich povinností zkoumat, zda byly splněny všechny podmínky pro závěr, že sporná cesta je účelovou veřejně přístupnou komunikací. Avšak ještě před tímto budou muset správní orgány zkoumat, zda se v daném případě nejedná

o přímé připojení předmětných nemovitostí na ostatní pozemní komunikace (silnici I. třídy) ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a to s ohledem na opakované konstatování o charakteru komunikace jako přístupové k domům čp. 355 a 356 a označení cesty jako přístupu k domům čp. 355 a 356 v dříve vydaných rozhodnutích dle stavebního zákona. Pouze v případě, že správní orgány dojdou k závěru, že předmětná sporná komunikace není jen přímým připojením nemovitostí k hlavní komunikaci, mohou zkoumat, zda se jedná o účelovou veřejně přístupnou komunikaci, a teprve pokud ústavně konformním výkladem ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích dojdou k závěru, že jsou tyto podmínky beze zbytku splněny, mohou případně dospět k závěru, že se v případě sporné komunikace jedná o účelovou pozemní komunikaci, která se nenachází v uzavřeném prostoru nebo objektu.

Podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byli úspěšní žalobci a soud jim proto přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady se sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 4.000,- Kč (2 x 2.000,- dle položky 14a Sazebníku soudních poplatků) a náklady za zastupování žalobců. Náklady za toto zastupování tvoří odměna právního zástupce za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to za převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby soudu, tedy ve výši 2 x 1.680,- Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) a § 7, snižené o 20 % dle § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.], náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 2 x 300,- Kč, celkem tedy 6.720,- Kč. Soud uložil žalovanému nahradit náklady řízení žalobcům k rukám jejich právního zástupce v celkové výši 11.320,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného**, písemně, trojmo.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 22. září 2010

Mgr. Hana Burešová, v.r.
předsedkyně senátu